

ΡΩΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐνιακόσα καὶ χίλια κ' ἐπτά,
εὐτυχίαις παντοῦ καὶ λεπτά.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολὴ, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη—δὲ κα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Ἐπτά μηνὸς Ἀπρίλην,
στοὺς κάμπους χαμομήλι.

Ποῦντος ἐνιακόσα κ' ὀγδοηταέξη,
μὲ τὰς ἐπισκέψεις καὶ θὰ μᾶς φέξη.

Στὴν Ἀθήνα τώρα φθάνει
κ' ὁ Χαμὲτ μὲ τὸ Ντιβάνι.

Πῶς ἤθελα, βρὲ Φασουλῆ, στὴ σάχλα τῇ μεγάλῃ
πρωτεύουσα κανένας Ρήγας πάλι,
Γερμανός, κᾶν Ἰσπανός, κᾶν ἄλλος προσφιλής,
'πάλ' ἢ καρδιαῖς μας νὰ κτυποῦν,
καὶ πάλι νὰ διακοποῦν
τὰ λόγια τῆς Βουλῆς.

Πῶς ἤθελα, βρὲ Φασουλῆ, μὲς' στὰς ἰοστεφάνους
νὰ βλεῖπα καὶ Σουλτάνους.
Πῶς ἤθελα τῶν Ἀθηνῶν
ὁ φωτοβόλος Παρθενῶν
κ' οἱ δοξασμένοι βράχοι
νὰ βλέπανε γονατιστὸ
καθένα Ρήγα θαυμαστό,
καὶ τῶν Περσῶν τὸν Σάχη.

Πῶς ἤθελα νὰρχότανε, βρὲ Φασουλῆ βερέμνη,
καὶ Σουλτάνος κραταῖος μ' ὅλο του τὸ χαρέμι,
νὰ δέιχ' νὰ δειχῶν πρὸς αὐτοὺς τὸ χάρτινόν μου κρᾶνος
καὶ σκερτεζέδες νὰ σκορπᾷ πνοὴ σφοδροῦ σορόκου,
καὶ νὰ ληθῇ δὲν εἴμπορεῖ τῆς Πόλις ὁ Σουλτάνος,
ὁ γέρο τοῦλάχιστον ἐκεῖνος τοῦ Μαρόκου.

Μὰ πόσον θ' ἀνυψώνετο τὸ κλέος τῆς Ἑλλάδος
ἐν τῷ χαμὲτ φορὰ κ' ὁ κραταῖος Μικᾶδος
ἐν τῷ Νοτζοῦ τὸν Στρατηγόν, τὸν Τόγγο, τὸν Κουρόκου,
καὶ μὲ τὴν μάχην στρατηγικαῖς ἀπὸ τὸν Θεοτόκη.

Ὡς ἤρχετο, βρὲ Φασουλῆ, κ' ἐκεῖνος τέλος πάντων
ἐν βασιλείῳ στὸ Σιάμ μὲ πλῆθος ἐλεφάντων,
καὶ καμμιὰ Βασίλισσα καθὼς τὴν Ρεναβάλο,
νὰ γίνῃ πάλ' ὑποδοχὴ
κ' ἡ πόλις ὅλη ν' ἀντηχῇ
μ' ἀλαλητὸ μεγάλο.

Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω πλέον
στῶν Ρωμηῶν αὐτὸν τὸν γῶρον

δίχως σκῆπτρα Βασιλέων
νὰ κυττάζω διαφόρων.

Τώρα θέλω φασαρίαις,
θέλω λαμπαδηφορίαις,
παραστάσεις, προφωνήσεις,
Φονταπὶ διακοσμήσεις,
θυρεοὺς, κοντούς, καμάραις,
μιά χαρὰ καὶ δὴ τρομάραις.

Φ.—Μὰ κ' ἐγώ, βρὲ Περικλέτο, δὲν μπορῶ στὰ θεωρεῖα
νὰ κοιμοῦμαι τῆς Βουλῆς,
θέλω λίγη φασαρία,
θέλω ξένους Βασιλεῖς.

Θέλω τοῦτο τὸ καμίνι,
τούτ' ἡ πόλις τῆς Παλλάδος,
τὸ καμάρι τῆς Ἑλλάδος,
καταφύγιον νὰ γίνῃ
κ' ἐνδιαίτημα Καισάρων
Εὐρωπαίων καὶ βαρβάρων.

Θέλω νὰρχωντ' ἐκ περάτων ἀγνωστοὶ μας καὶ γνωστοὶ
σκηπτοφόροι σεβαστοί,
καὶ προχθές, βρὲ φαφαλά,
μὲ τὰ μάτια ζυπνητά,
ξαναεῖδα μιὰ μεγάλη, μιὰ τῆς τρέλλας ὀπτασία,
σὰν κ' ἐκεῖναις ὅπου βλέπω μὲ τὴν τρελλοφαντασία.

Εἶδα, φίλε Περικλέτο, πῶς τῆς Πόλις ὁ Σουλτάνος
ἐπεσκέφθη τὴν Ἀθήνα,
κ' ἐσηκώθη κάθε νάνος
μὲ βιολιά καὶ μὲ κλαρίνα.

Ἐσερνε πολλοὺς Πασσάδες
'μπρὸς καὶ πίσω του φεσάδες,
μὰ καὶ τὸν Ἐτέμ Πασσᾶ,
τὸν γνωστότατο φεσᾶ.

Τὸν συνώδευσαν τζουτζέδες

Εἰς τῆς δόξης τὰ κοτρόνια
μ' ὄψι μελαγχολικῇ
ἐνθυμήθη καὶ τὰ χρόνια
τοῦ μεγάλου Χασεκῆ.

Καὶ τὰ δάκρυα τὸν πῆραν
κ' ἔκλαψε κ' αὐτὸς πικρὰ
μ' ὄλην τὴν χρυσὴν του σπεῖραν
κλέη πρὸ πολλοῦ νεκρά.

Τότε θεραπόντων στίφη,
ποῦ δουλεύουν τὰ Παλάτια
κ' ἔχουν ζάχαρ' ὅσ' αἱ χεῖλια.

Ἐτρεξαν εἰς τὸν Καλίφην
καὶ τοῦ σκούπισαν τὰ μάτια
μὲ μεταξωτὰ μαντύλια.

Μὰ κ' ἐγὼ, βρὲ Περικλέτο, μόνος μου κ' ἰδιαιτέρως
ἔσημείωσα τὸ μέρος,
ὅπου στάλαξε τὸ δάκρυ τοῦ συμμάχου μας Σουλτάνου
νὰ τὸ δείχνω στοὺς πολίτας τῆς κλεινῆς Ἰσπεφάνου.

Φασουλῆς ὁ κακομοῖρος κ' ὁ μέγας ὁ Βεζύρης.

Φ. — Τί μεγάλο πανηγύρι!..
κ' ἐγὼ πῆρα τὸν Βεζύρη,
κ' εἶπα τότε στὸν Φερήδ:
ἔλα στρῶσε τὴν ἀριδ
μὲς στὸν θεῖο Παρθενῶνα, σύμμαχέ μας Τουρκαλᾶ,
καὶ τοῦ πρόσφερα τσιμποῦκι μὲ κατὰ χρυσο λουλᾶ.

Ζήτη' φώναξα τὰ κράτη, ποῦναι πάντ' ἀγαπημένα,
κ' ἄρχισα μὲ τὸν Βεζύρη σοβαρὰς συνομιλίας...
δὲν μοῦ λές, ἀλήθεια, τζάνουμ, ὅς ἐπῆγε τρία κ' ἔνα
μὲ τὸν ἐρχομὸ τοῦ φίλου Βασιληᾶ τῆς Ἰταλίας;

Τί τρομάρα περισσὴ
φίλων πρόσωπα κερόνει...
τὰ χρειάστηκες καὶ σὺ
μὲ τὸν κύριον Τιτόνι;

Τὰ χρειάστηκε κ' ὁ Τοῦρκος, ποῦναι πρεσβευτὴς στὴν Βιέννη,
καὶ στὸν Αἰρενταλ ἐπῆγε γιὰ νὰ μάθῃ τί συμβαίνει,
ὁ δὲ κύριος Βαρόνος τοῦ π' ἐμφρόνως νὰ συλλάξῃ
κ' ὁ Τιτόνι στὴν Ἀθήνα πῆγε μοναχὰ γιὰ χάρι.

Ἦρψαν εἰς τὸ καυὶ των, Τουρκαλᾶ, σὰν σαλιγκάρια
κ' οἱ τρανοὶ τῆς Ἑσπερίας,
καὶ τῶν Ἰταλῶν ὁ τύπος ἔγινε μαλλιά κουδάρια
μὲ τὸν τύπο τῆς Αὐστρίας.

Ὅλοι τώρα τρομασμένοι
μᾶς ῥωτοῦνε τί σημαίνει
τοῦ Τιτόνι τὸ ταξίδι,
καὶ τοὺς πάει ριπιτίδι.

Εἶδαν πῶς ἡ Ρωμηοσύνη δὲν ἀπλόνει τραχανᾶ
κ' ἔφριξαν λαοὶ καὶ κράτη κ' ἐμελέτησαν καινὰ.
Τὶ μνηστῆρες τὴν φερμάρουν, λές καὶ νᾶναι Πηνελόπη...
καὶ συνεπαρὰ θ' ἔσκιον...

ὅμως γιὰ φαντάσου, τζάνουμ, τί θὰ ποῦνε στὴν Εὐρώπῃ
τώρα ποῦλθε κ' ὁ Σουλτάνος κ' ὁ Βεζύρης ἐδῶ πέρα.

Δὲν μᾶς νοιάζει, δὲν μᾶς μέλει,
κ' ὅ,τι θέλει κ' ὅπως θέλει
κάθε μποῦφος ὅς σφυρίζῃ...
ποῖος γιὰ τέτοια χαμπαρίζει;

Καὶ ὅς λέγω μὰ τὴν αἴγλην καθεὺς κιονοκράνου
τουτοῦ τοῦ Παρθενῶνος
ὅτι σύμμαχός μας μόνος
ἦτο κ' εἶναι τὸ Ντιβάνι τοῦ λαοφιλοῦς Σουλτάνου.

Πίνε τσιμποῦκι, σύμμαχε, μαζί μου ξαπλωμένος
μέσα σ' αὐτὸ τὸ τέμενος φωτὸς ἀναλλοιώτου,
κ' ὅσ' αἰς ἔρχεται κ' ἐδῶ κανέναν φίλος ξένος
μὲ τὰ πυροτεχνήματα τραβᾷ τὸν διάβολό του.

Ὅσο κακὸ δὲν εἴμπορεῖ νὰ πάθῃ μὲ τὸν χρόνον
ἐμεῖς, Φερήδ, τὸ κάνουμε σὲ μιὰ βραδεῖα καὶ μόνο.
Πότε μὲ παληοφώσφορα πᾶμε καὶ τὸν βρωμίζουμε,
πότε μὲ τόσαις ἀσχημιάς, Φερήδ, τὸν ἀσχημίζουμε,
πότε τραπέζια γίνονται μ' ἀρνιά τῆς σούβλας λάγνα
κ' ἔρχονται χασαπόσκυλα καὶ γλείφουν τὰ ποδάρι.

Μὴν τρομάζῃς τὸν Τιτόνι, βρὲ διαβόντρου μου κουλούρι
ποῦ ὅς κ' ἀθίσε παλοῦκι,
κ' ἄφησε τὸ μαχμουρλοῦκι
κ' ἔλα ρούφα τὸ τσιμποῦκι.

Κ' ὁ καπνὸς τῶν τσιμποῦκίων μας σὰν παλῶν
πρὸς τὸν θρόνον ὀλοῖσα
τῆς Παλλάδος νὰ πηγαίνη,
κ' αἶντε μπακαλοῦμ γιὰ σένα
καφφενές ἐδῶ νὰ γένη
νὰ τὰ λές μαζί μ' ἐμένα.

Κ' ἀπ' ἐδῶ, Φερήδ, κ' ἔκει
νὰ μυρίζῃ τουμπεκί,
οὐζο, τσίπουρο, ρακί.

Μὰ κ' ἂν γίνη καφφενεῖο καὶ ταβέρνα καὶ λοκάντα
δὲν θὰ χάσῃ τὸνομά του, Παρθενῶν θὰ μείνῃ πάντα.

Πὲς στὸν ἐνδόξο Καλίφην νὰ πεθαίνη γιὰ Γκισούρη
καὶ παράσημο νὰ δώσῃ καὶ σ' ἐμὲ τὸν σκυλομούρη
νὰ σκορπίσῃ μὲς στοὺς δρόμους Μετζίτζιδες κ' Ὀρμα
καὶ νὰ σκύβουν καὶ νὰ πέρνουν τῶν Ἑλλήνων μας εἰς τὴν πόλιν.

Πὲς του, τζάνουμ, πότε πότε νὰ μᾶς ἔρχετ' ἐδῶ πέρα
στὸν ἐλεύθερον ἀέρα,
νὰ τοῦ φεύγῃ τὸ μαράζι
καὶ ν' ἀφίγῃ καὶ παράδες
τοῦ Μερκούρη νὰ μοιράξῃ
στοὺς ἐνδόξους φουκαράδες.

Τέτοια τοῦλεγα σπουδαῖα τοῦ συμμάχου Τουρκαλᾶ,
πλὴν ἐκεῖνος ὁ φιλέλλη, ποῦ λατρεύει τὰ καλὰ,
παρ' ἐλπίδα, Περικλέτο, δίχως κἄν μιὰ νὰ βγάλῃ,
τὸν λουλά τοῦ τσιμποῦκιοῦ τοῦ μοῦ τσακίζει στὸ κεφάλι.

Π. — Σοῦκανε πολὺ καλὰ,
κ' ὅρσε φάπαις, μπουνταλᾶ,
κ' ἀπὸ μέρους μου πολλὰς
γιὰ τὰ ψέμματα ποῦ λές.